

Eschering: Som jeg allerede havde den Ære at bemærke ved første Behandling, seer jeg ikke, at der er den allerringeste Begrundelse tilstede for paa Rrigsvæsenets Vegne at indbrømme denne Expropriation. Forholder det sig, som den ærede sidste Taler sagde, at Noget af det Jordsmøn eller nogle af de Eiendomme, som her skulle exproprieres, skal anvendes til Fæstningsværker, saa lad der foreligge en Plan, som kræver dette; da er det vor Pligt at give en Expropriationslov, i Henhold til hvilken dette kan stee. (R. C. Larsen: Det behøves ikke!) Det maa stee i Henhold til en Lov. (R. C. Larsen: Den er til!) Der maa komme en Lov frem fra Rigsraadet, som siger: der skal anlægges Fæstningsværker, og saa maae vi komme til en Expropriation, eller ogsaa maae vi benytte den Lov, der er tilstede (En Stemme: Ja!). Ja, det kommer Altsammen an derpaa. Den ærede sidste Taler gav en anden Dplysning, som det helle ikke er vigtigt at fastholde. Han sagde, at efter hans Mening vilde der fremkomme en Forskjel, en Mindreindtægt, jeg troer af 2 å 3 Millioner, ved at expropriere disse Eiendomme med den derpaa uuhvilende Servitut, istedetfor at nedlægge Fæstningsværkerne og lade Eierne faae Grundene som fri Eiendom og da expropriere dem. Han sagde, at dersom Byen eller Rigsraadet eller Rigsdagen vilde betale Forskjellen, saa var det en anden Sag; men hvad Rigsraadet angaaer, da forstod jeg ham ikke, thi til hvem Andre skulde Rigsraadet betale end til sig selv, det vil sige til Monarchiet? (Schouelin: Til Grundeierne!). Naar til Grundeierne som Erstatning for Servituten, men det behøver Rigsraadet ikke; naar det blot nedlægger Fæstningsværkerne, saa bortfalder Servituten, uden at det koster Noget. Nogen Anden vil sandsynligviis ikke betale; men jeg gjør kun den Bemærkning for at fastholde, hvormeget det er, vi bortgive paa disse Grundeieres Vegne, dersom vi lode denne Lov træde i Kraft, dersom vi give den allermindste Indbrømmelse i denne Retning. Naar vi vide, at Fæstningsværkerne ved Lov ere nedlagte, giv saa Ret til Expropriationen og see saa, om Servituten er tilstede; saa kan det blive en Sag for Domstolene, men for Dieblisset bør der ikke exproprieres. Dersom denne Indblan-

ding af Byens Fornødenhed med Hensyn til Byggegrunde med Fæstningsværkernes Fornødenhed til Udvidelse skal komme ind under denne Lov, saa vil man endnu mere begribe, hvor urigtigt det vil være at give den. Det ærede Medlem her ligeoverfor (R. C. Larsen) har indskudt en anden Berettigelse i Loven, som upaatvilelig har lidt mere for sig, men som kun er et hyderligere Beviis for, at vi ikke nu skulle give os af med denne Sag. Han lægger over til Communen og Regjeringen det, som jeg troer, at Lovgivningsmagten meest maa holde fast paa, nemlig Bestemmelsen af, naar det Dieblif virkelig er indtraadt, da Nøddendigheden kræver, at en saadan Expropriation finder Sted; denne Afgjørelse bør vi ikke give fra os. Det er aldeles ikke godtgjort, at der er nogen Nøddendighed for, at disse Byggepladser i dette Dieblif overgives til Privates Brug, og her er ikke Spørgsmaal om, at Communen vil købe dem, at den vil sætte sig i Besiddelse af dette Terrain for derved at staffe Byggeplads tilbeie; her er ikke Spørgsmaal om, at Byen skal hules ud indvendig og at der skal staffles Plads til dem, som derved komme til at savne den i Byen. Det kjende vi slet ikke til; vi vide ikke, hvilke Hensigter man i den Henseende har, men disse Hensigter maae vi først være bekendte med. Selv om det Forslag, som det ærede Medlem har stillet, og som giver det Hele en vis Offentlighedscharacter, vedtages, saa foreligger Loven dog kun for os som en Begjæring fra private Folk, om at expropriere andre private Folk til deres egen Nytte; men det er Noget, vi ikke skulle gaae ind paa; idetmindste maa man, hvor Spørgsmaalet har den Charakter, kræve ganske andre Dplysninger. Den Dplysning, der fremfor alle burde kræves, var en Erklæring fra hver af de Vedkommende om hans Willighed til at underkaste sig Expropriationen og til at stille sig ved sin Eiendom; dermed skulde man begynde, især hvor, som sagt, Adkomsten til at expropriere er saa tvivlsom. Der er her indkommen en Forvirring; der er Noget, der fremtræder for voré Dine som en Statsmyndighed, nemlig Krigsministeriet; men det staaer her som privat Mand, ikke som den, der vil sørge for Kjøbenhavns Befæstning, men som